

Першим, хто додумався використати ракети для польоту людини у космос, був українець – Микола Кибальчич.

Кибальчич – старовинне прізвище, поширене в Сербії ще з часів панування турків. З турками боролися кибальчичі, які створили гайдуцький

рух. За родинною легендою, один з таких загонів-чет очолював молодий священик Федір Кибальчич. Турки оголосили за його голову велику нагороду, тому гайдуцька Рада наказала втекти у Рувімську пустинь – монастир біля міста Сосниці на Чернігівщині. Він і поклав початок роду Кибальчичів в Україні.

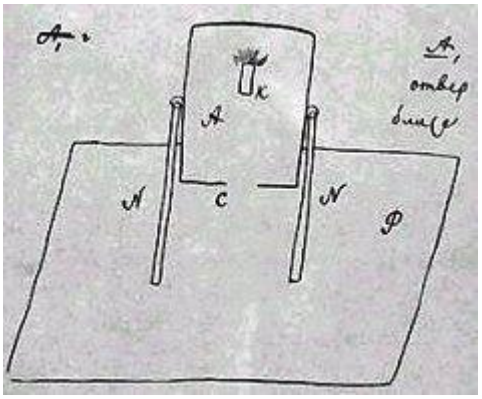
Згодом Федір закінчив Київську духовну семінарію. Його нащадок Іван Кибальчич протягом 8 років працював учителем у селах Кролевецького повіту та одружившись, прийняв сан священика в м. Коропі Кролевецького повіту. П'ять поколінь священиків дав рід Кибальчичів.

Короп – артилерійська столиця Гетьманщини на Чернігівщині. Тут у сім'ї місцевого священика народився Микола Кибальчич 31 жовтня 1853 р. далекий родич Віктора Сержа, дід маршала авіації Олександра Голованова. Винахідник, керівник "пекельних лабораторій" організації "Народна Воля", яка готувала замах на російського імператора Олександра II.

Кибальчича ще у дитинстві називали "Миколою-піротехніком". Випускник Новгород-Сіверської гімназії знання з хімії вдосконалив у Петербурзі в інституті інженерів шляхів та медико-хірургічній академії. "У домашніх умовах Кибальчич виготовив динаміт, який за якістю перевищував динаміт Нобеля. Його бомба була прообразом сучасної гранати. 22-річним був арештований за революційну діяльність і 2 роки та 8 місяців провів в одиночному ув'язненні у Лук'янівці.

Кибальчич прославився головним чином тим, що виготовив унікальну бомбу, за допомогою якої було смертельно поранено російського імператора Олександра II. Засуджений за участь у царевбивстві, Кибальчич був доставлений у жандармське управління, що розміщалося в дворі будинку №2 по Гороховій вулиці.

Знаходячись в ув'язненні, Кибальчич у останні дні свого життя розробив пристрій для реактивних польотів – ескіз космічного корабля було видряпано уламком ґудзика на стіні тюремного каземату.

Він запропонував пристрій порохового ракетного двигуна, метод керування польотом шляхом зміни кута нахилу двигуна, програмний режим горіння, спосіб забезпечення стійкості апарата.

21-23 березня у в'язниці він склав проект повітроплавального приладу на основі ракетного двигуна, передав його своєму адвокатові і попросив добитися його розгляду науковими експертами, але його вилучила царська "охранка". Унікальний винахід надовго було поховано в архівах спецслужб.

(Проект повітроплавального приладу М. Кибальчича надрукований у журналі "Былое", 1918, №4-5 (32-33), стор. 115-121.)

29 березня Кибальчича засудили до страти через повішення. Він категорично відмовився від помилування, однак звернувся до міністра внутрішніх справ із проханням дозволити побачення з експертами з приводу його проекту. "Перебуваючи в ув'язненні, – пише Микола Іванович, – за кілька днів до своєї смерті, я пишу цей проект… Якщо ж моя ідея, після докладного обговорення вченими-спеціалістами, буде визнана здійсненною, то я буду щасливим тим, що зроблю величезну послугу батьківщині і людству". Проект виявився похованим у жандармському архіві й побачив світло тільки в 1918 р.

3 (15) квітня 1881 року о 9 годині 20 хвилин ранку обірвалося життя автора першого у світі проекту космічного літального апарату. 27-літнього

Миколу Кибальчича повісили та закопали на смітнику.

Рідним "царевбивці" Кибальчича було запропоновано змінити прізвище, однак вони відмовилися. Сім'я терориста зазнала шквалу репресій. Усіх юнаків з їхньої родини виключили з навчальних закладів і відправили в солдати. Через півроку, не витримавши переслідувань, померли брат і сестра народовольця.

Буря не обійшла і земляків Кибальчича: указом сина убитого царя містечку Короп було заборонено розбудовуватися, а самим коропчанам наказано побудувати церкву і все життя замолювати гріх земляка.

